

"אין כיף גדול יותר
מכריסטינה לורן!"

קת'רין סנטר, מחברת רבי המכר
של ה-NYT

יוסיו

באהבת אמת

כריסטינה לורן

כריסטינה לורן
ניסוי באהבת אמת

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: מיקי מלץ

כריסטינה לורן
ניסוי באהבת אמת

Christina Lauren
THE TRUE LOVE EXPERIMENT

Copyright © 2023 by Christina Hobbs and Lauren Billings
published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שחר אדר
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7029-831 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הספר הזה הוא מכתב אהבה גלוי ובוטה לז'אנר שלנו.
יש רומנטיקה בין הדפים האלה.

ולג'ניפר יואן, פטי לאי, איילין הו, קיילה לי וסנדריה וונג.
יש כאן קצת מכל אחת מכן.
אנחנו כל כך אסירות תודה שחלקתן את עצמכן,
ומקוות שגרמנו לכן להתגאות בנו.

"נולדתי הראשונה מבין שלושה ילדים, אבל אני תמיד מתלוצצת שאני כמו אותו פנקייק ראשון." אדווה קלה של צחוק עוברת בקהל, ואני מחייכת. "אתם יודעים למה אני מתכוונת? קצת מבולגן, לא מספיק מבושל, אבל עדיין טעים?"

הצחוק מתגבר, אבל עכשיו מעורבות בו כמה קריאות ביניים גסות, ואני פורצת בצחוק כשאני קולטת. "רואים, ואפילו לא התכוונתי שזה יישמע גס! תראו אותי, מנסה להיות מקצועית, ואני עדיין מבולגנת." אני מציצה מעבר לכתפי ומחייכת אל ד"ר ליילה נוֹאָן, הרקטור של קולג' רבל באוניברסיטת קליפורניה שבסן דייגו, והמרצה שלי לשעבר לכתיבה יוצרת. "נראה שזה מה שמקבלים כשמוזמינים סופרת של רומנים רומנטיים לנאום בטקס חלוקת התארים."

ליד ד"ר נוֹאָן יושב עוד מישוּהוּ שמנסה לחנוק חיוך. ד"ר ריבר פֶּנְיָה – חבר קרוב, גאון חתיך, וערפד לא מאומת – אף הוא אורח מיוחד היום; אני מניחה שהוא מקבל עוד איזשהו תואר של כבוד בזכות היותו עילוי סקסי. הוא נראה כמו מישוּהוּ ששייך לכאן: צווארון מעומלן, מכנסי חליפה מגוהצים בקפידה מציצים מתחת לגלימת הדוקטור שעליו, נעליים מבהיקות, ואווירה של רצינות מאופקת

שמעולם לא הצלחתי לסגל לעצמי. עכשיו אני רואה את הגיחוך רב-המשמעות שמדליק את עיניו ממושנות העונג, המוקפות בריסים עבים.

כשקיבלתי את ההזמנה לנאום בטקס הזה, ריבר הטיח מייד שטר של עשרים דולר על השולחן שבינינו והכריז, "זה הולך לרדת לגמרי מהפסים, פיזי. שכנעי אותי שאני טועה."

אני בטוחה שהוא והחברה הכי טובה שלי, ג'ס – אשתו – ציפו שאעלה על הבמה ואבצע את 'מונולוגים מהווגינה' בפני הקהל האקדמי, או שאשלוף בננה ואזכיר לכולם, בעודני מגלגלת עליה קונדורם, שסקס בטוח הוא עדיין נושא חשוב, בשנה זו להולדת אדוננו הארי סטיילס, אבל בחיי שאני מסוגלת לשחק את תפקיד הטיפוס הספרותי המכופתר, אם המצב דורש זאת.

לפחות, ציפיתי שאעבור יותר מאשר שורה אחת של הנאום לפני שאגיד משהו דרמטי – והפעם זה אפילו לא היה בכוונה.

אני מסתובבת בחזרה אל ים הבוגרים הלבושים בשחור, כחול וצהוב, שמשתרע הרחק על פני מגרש הספורט של האוניברסיטה, וחווה גל של ציפייה קצרת נשימה בשמם של כל אותם צעירים שעומדים לפרוש כנפיים. כל כך הרבה הזדמנויות מצפות להם. כל כך הרבה לחץ בגלל הלוואות הסטודנטים. אבל גם כל כך הרבה סקס אדיר.

"אחותי הקטנה היא מנתחת מוח," אני אומרת. "אחי הקטן? כן, הוא השותף הצעיר ביותר בהיסטוריה של החברה שלו. אחד מחבריי הטובים ביותר, שיושב בדיוק מאחוריי, הוא גנטיקאי בעל שם עולמי." נשמעות תשובות אמיתיות לכבוד הביו-טכנולוג היפה והנכון, וכאשר הן גוועות, אני משמיעה את שורת המחץ: "אבל אתם יודעים מה? למרות כל ההישגים שלהם, אף אחד מהם לא כתב ספר בשם 'תשוקה חבויה', אז נראה לי שכולנו יודעים מי כאן סיפור ההצלחה האמיתי." אני מחייכת לנוכח גל חדש של תרועות, וממשיכה. "אז תשמעו. לשאת נאום כזה, זה עניין רציני. רוב האנשים שיוזמנו לשלח חבורה של סופרסטארים צעירים כמוכם לדרכם, ימנו באוזניכם רשימה של

דרכים שיעזרו לכם למצוא את מקומכם בעולם התרבות שמשתנה ללא הרף, או יעודדו אתכם להעצים את השפעתכם על ידי הפחתה של טביעת הרגל הפחמנית שלכם. הם יגידו לכם לצאת ולשנות את העולם, וכן, כמובן – תעשו את זה. אני תומכת בשאיפות האלו. אזרחי העולם: טוב. חבלנים סביבתיים: רע. אבל דוקטור נואן לא הזמינה מומחה אקלים מעורר השראה, או פוליטיקאי כריזמטי שאינו שנוי במחלוקת. היא הזמינה אותי, פליסיטי צ'ן, מחברת של ספרים מלאי אהבה, פתיחות מינית ונטילת אחריות, ובכל הכנות, העצה היחידה שאני מוסמכת לתת לכם לגבי איכות הסביבה, היא שספריות זה חשוב. "עוד גל של צחוק מהוסה. "למעשה, הדבר היחיד שחשוב לי – הדבר שהוא הכי חשוב בעולם, לדעתי – הוא שכאשר כל אחד מכם יגיע לסוף המסע המטורף הזה, אתם תביטו לאחור ותוכלו להגיד בכנות שהייתם מאושרים."

זהו יום מושלם: כחול ובהיר. עצי אקליפטוס נעים ברוח בקצה המגרש, ואם תשאפו פנימה בדיוק ברגע הנכון, במשב המדויק של אוויר סן דייגו החמים, תריחו את האוקיינוס שנמצא במרחק של פחות מקילומטר וחצי מכאן. למרות זאת, הבטן שלי מתעוותת קצת לקראת החלק הבא של הנאום. ביליתי את רוב חיי הבוגרים בהגנה על המקצוע שלי, והדבר האחרון שאני רוצה הוא להישמע מתגוננת. אני עומדת כאן, בגלימה ובכובע משלי, עם הרצאה שהקלדתי והדפסתי, כדי שלא אתחיל לאלתר ואוריד את כל העניין מהמסלול עם בדיחות על פינים, בדיוק כפי שריבר מצפה שאעשה. אני רוצה שהם ישמעו את הרצינות והכנות שבמילים שלי.

"אני עומדת להגיד לכם לחיות את חייכם כמו ברומן רומנטי." אני מרימה את ידי כשהבוגרים המחויכים האלה מתחילים לצחקק, אבל אני לא מאשימה אותם שהם חושבים שזו בדיחה, ושאיני רק מתחכמת. "תקשיבו." אני עוצרת לרגע למען הרושם, מחכה שהצחוק ישכך ושהסקרנות תתפוס את מקומו. "רומן רומנטי זה לא סתם לקרוע ממישהו את הבגדים. גם זה יכול לקרות, וזה בסדר גמור, אבל בסופו של דבר, רומן רומנטי זה לא פנטזיה על להיות עשירה

או יפה או שיקשרו אותך למיטה." עוד צחוקים, אבל עכשיו זכיתי בתשומת ליבם. "זה לרומם סיפורים על עונג מעל לסיפורים על כאב. זה לראות את עצמך בתור הדמות הראשית בחיים מאוד מעניינים – או אולי אפילו שקטים – שנתונים לחלוטין לשליטתך. זו, ידידי, הפנטזיה של משמעות." אני עוצרת שוב, בדיוק כפי שתרגלתי, כי כל התינוקות הללו גודלו מתחת לענן הקודר של הפטריארכיה, ואני מאמינה שהשליחות שלי עלי אדמות היא לנפץ את העניין הזה בעזרת פטיש מטאפורי. האמת הזו, שלכולנו מגיע להיות חשובות, זקוקה לזמן כדי להתעכל.

אבל ההפסקה מתארכת יותר מכפי שתכננתי.

כי לא ציפיתי שהתיאוריה שלי עצמי תכה בי כמו ברק באמצע החזה. באמת חייתי את כל חיי הבוגרים כמו ברומן רומנטי. אימצתי אל ליבי את השאפתנות וההרפתקנות; הייתי פתוחה לאהבה. אני נהנית מסקס, אני תומכת בנשים שבחיי, אני חושבת באופן אקטיבי על דרכים להפוך את העולם שסביבי למקום טוב יותר. אני מוקפת במשפחה ובחברים קרובים. אבל המשמעות שלי עצמי היא בעיקר בתפקיד המשני של החברה הכי טובה, הבת המסורה, הזיון ללילה שהם לא ישכחו לעולם. ה"בשר" האמיתי בסיפור שלי – העלילה הרומנטית, שכוללת אהבה ואושר – הוא בור גדול ופעור. נמאס לי מדייטים ראשונים, ופתאום אני מרגישה עייפה כל כך, שאני מסוגלת לשכב ולהירדם ממש כאן, על הדוכן. אני מבינה, במשב רוח צונן, שאיבדתי את חדרות החיים שלי.

אני בוהה בים הפנים המופנות אליי, העיניים פקוחות וקשובות, ואני רוצה להודות בחלק הגרוע ביותר: מעולם לא התקדמתי מעבר למערכה הראשונה בסיפור שלי עצמי. אני לא יודעת מה ההרגשה של להיות בעלת משמעות כל הזמן. איך אני יכולה להגיד לתינוקות-הבוגרים הטריים הללו לצאת לעולם בגישה אופטימית, כי הכול יהיה בסדר? נראה שהעולם עסוק בלהוריד לנו את הראש, ואני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה הייתי מאושרת באמת. כל מה שאני אומרת להם – כל מילה חדורת תקווה מתוך הנאום שלי – הוא סוג של שקר.

איכשהו אני מצליחה ללבוש את המסכה של פיזי הזוהרת, ולהגיד לילדים הללו שהדבר הכי טוב שהם יכולים לעשות למען עתידם, זה לבחור את הקהילה הנכונה. אני אומרת להם שאם הם ייגשו אל עתידם באופטימיות של הגיבור בסדרה 'טד לאסו', הדברים יסתדרו. אני אומרת להם שאם הם ישקיעו מאמץ, אם הם יבינו שיהיו עליות וירידות ועיקולים חדים בדרך, אם הם ירשו לעצמם להיות אהובים ופגיעים וכנים מול האנשים החשובים להם, הכול באמת יהיה בסדר. וכשאני יורדת מהדוכן ומתיישבת בכיסא שלי לצידו של ריבר, הוא דוחף משהו לתוך כף ידי. "שיחקת אותה."

אני בוהה בשטר בן עשרים הדולרים, ואז מושיטה לו אותו בחשאי בחזרה. כשאני מורחת חיוך ענקי על פניי, מתוך מודעות לכך שאנחנו נמצאים עדיין מול קהל של אלפים, אני אומרת, "אבל מה אם זה הכול בולשיט?"

כעבור שנה בערך

"אם את לא שקועה עמוק בחלום בהקיץ על הברמן, אין לך שום תירוץ סביר לזה שלא הגבת על מה שאמרתי הרגע."
אני ממצמצת מעבר לשולחן אל חברתי הטובה ביותר, ג'ס, וקולטת שבעיקרון היפנטתי את עצמי, כשערבלתי את הזית שבתוך המרטיני שלי שוב ושוב ושוב.

"שיט, אני מצטערת. ריחפתי. תגידי שוב."
"לא." היא מרימה בזהירות את כוס היין שלה. "עכשיו את חייבת לנחש."

"לנחש מה תכננת לטיול שלכם לקוסטה ריקה?"
היא מהנהנת, ולוגמת מהיין.

אני מביטה ישירות אליה. היא ובעלה, ריבר פֶּנְיָה שהוזכר קודם לכן, נראים כאילו הם מחוברים באופן תמידי על ידי קרן לייזר סקסית ורוטטת. התשובה כאן היא ברורה. "סקס על כל משטח אופקי בחדר המלון."

"זה מובן מאליו."

"סקס במקומות מוזרים?"

ג'ס נעצרת כשהכוס בחצי הדרך אל שפתיה. "מעניין שזה הניחוש השני שלך. לא."

"פיקניק על בית עץ?"

היא מגיבה מייד בגועל. "לאכול עם עכבישים? ממש לא."

"לגלוש על גב של צבי ים?"

"מאוד לא מוסרי."

אני מתכווצת מולה בתחושת אשמה. אפילו הבאר של הקנטות ג'ס-פזיז שלי התייבשה. "בסדר. אין לי שום מושג."

היא בוחנת אותי במשך רגע ואז אומרת, "עצלנים. אנחנו הולכים לשמורת עצלנים."

אני פולטת אנקת קנאה, ומגזימה את התחושה האמיתית שלי תוך השתפכות על כמה שהטיול הזה עומד להיות מדהים, אבל ג'ס רק מושיטה את ידה אל מעבר לשולחן הבר, מניחה אותה על ידי ומשתיקה אותי. "פזיז."

אני משפילה את עיניי אל כוס המרטיני החצי ריקה שלי, כדי להתחמק ממבטה האימהי. פרצוף האימא של ג'ס גורם לי להרגיש מייד צורך לכתוב התנצלות בכתב ידי, בלי קשר למעשה שנתפסתי בו. "ג'סיקה," אני ממלמלת בתגובה.

"מה קורה עכשיו?"

"למה את מתכוונת?" אני שואלת, כשאני יודעת בדיוק למה היא מתכוונת.

"התחושה הכללית." היא מרימה את כוס היין שלה בידה הפנויה. "הזמנתי יין מיקב תיץ ואת לא סיפרת שום בדיחה על ענבים ונקבים." אני מעווה את פניי. אפילו לא שמתי לב לזה. "אני מודה שזו הייתה הזדמנות שהוחמצה."

"הברמן נועץ בכ עיניים מאז שהגענו לכאן ואת לא זרקת עליו את מספר הטלפון שלך."

אני מושכת בכתפיי. "הוא גילח קווים בתוך הגבות שלו." ברגע שהמילים יוצאות משפתיי, אנחנו מחליפות מבטי הلم. הקול של ג'ס הוא לחישה תיאטרלית: "את באמת נעשית...?"

"בררנית?" אני משלימה באנקה.

חיוכה מרכך את הדאגה שמתהווה עדיין בעיניה. "הינה היא."
בלחיצה אחת אחרונה על אצבעותיי, היא משחררת את ידי,
ונשענת לאחור. "יום קשה?"
"רק הרבה מחשבות," אני מודה. "או יותר מדי מחשבות."
"אני מבינה שנפגשת היום עם קים?"

קים, המטפלת שלי בעשרת החודשים האחרונים, והאישה שאני
מקווה שתעזור לי לפצח את סוד הכתיבה, הדייטים, והחזרה לעצמי.
קים, ששומעת את כל החרדות שלי שקשורות לאהבה וליחסים
ולהשראה כי אני ממש, ממש לא רוצה להפיל את כל הלחץ שלי על
ג'ס (היא וריבר עדיין נשואים טריים, יחסית), או על אחותי אליס (היא
בהיריון וכבר נמאס לה מבעלה, הרופא המיילד המגונן מדי), או על
אימא שלי (היא גם ככה כבר מושקעת יותר מדי במצב היחסים שלי;
אני לא רוצה שגם היא תזדקק לטיפול).

בעבר, כשהרגשתי חוסר סיפוק כזה, ידעתי שזה יחלוף עם הזמן.
בחיים יש עליות וירידות, אושר הוא לא דבר מה קבוע או מובן
מאליו. אבל התחושה הזאת נמשכת כמעט שנה. זוהי ציניות שעכשיו
כבר נדמה כאילו היא נחלקה לנצח בגישה שלי לחיים. נהגתי
לבלות את זמני בכתיבת סיפורי אהבה ובשמירה על אופטימיות
ללא גבולות, בידיעה שסיפור האהבה שלי עצמי עומד להתחיל בדף
הבא; אבל מה אם האופטימיות עזבה אותי לתמיד? מה אם נגמר
לי כל הרפים?

"באמת נפגשתי עם קים," אני אומרת. "והיא נתנה לי שיעורי בית."
אני מוציאה מהתיק שלי פנקס בכריכה קשה ומנופפת בו במבוכה.
במשך שנים, היומנים הססגוניים האלה היו בני הלוויה הקבועים
שלי. לקחתי אחד מהם לכל מקום שאליו הלכתי, כשאני כותבת
בהם עלילות לספרים, קטעי שיחות משעשעות, דימויים אקראיים
שצצו במוחי. קראתי להם פנקסי הרעיונות שלי, ונהגתי לשרבט בהם
עשרים, שלושים, ארבעים פעמים ביום. השרבוטים האלה היו באר
הרעיונות העמוקה שלי. כמה חודשים אחרי שמוח כותבת הרומנים

שלי נעצר בחריקה מול אלפי בוגרי קולג' טריים, עוד המשכתי לשאת אותם איתי, מתוך תקווה שההשראה תכה בי שוב. אבל בסופו של דבר, מראה הפנקסים המונחים בתיק הלחיץ אותי, כך שהשארתי אותם במשרד הביתי שלי, שם הם צברו אבק יחד עם הלפטופ ועם שולחן הכתיבה שלי. "קים אמרה לי שאני צריכה להתחיל לקחת איתי שוב פנקסים," אני אומרת לג'ס. "שאני מוכנה ללחץ המתון של פנקס שנמצא בתיק שלי, ושאפילו לכתוב משפט בודד או לצייר שרבוט אחד, יכול לעזור לי."

היא מעכלת את זה במשך רגע. המילים אפילו לכתוב משפט בודד נשארות תלויות בחלל שבינינו. "ידעתי שאת נמצאת בשפל," היא אומרת, "אבל אני לא חושבת שהבנתי עד כמה זה גרוע." "טוב, זה לא קרה בבת אחת. במשך כמה זמן עוד כתבתי, אבל זה לא היה כל כך טוב. ואז התחלתי לדאוג שזה בעצם די איום, וזה גרם לי לחשוב שאיבדתי את הניצוץ שלי. ואז המחשבה שאיבדתי את הניצוץ שלי, גרמה לי לחשוב שזה כי הפסקתי להאמין באהבה."

הקמט שבמצחה מעמיק, ואני ממשיכה. "זה לא כאילו התעוררתי בוקר אחד וחשבתי, וואו, האהבה היא שקר." אני דוקרת את הזית שבתוך המשקה שלי, ומצביעה עליה עם הקיסם. "ברור שאת ההוכחה לכך שהאהבה היא לא שקר. אבל באיזה שלב אני אמורה להכיר בכך שאולי חיי האהבה שלי לא עומדים להיות מה שאני חושבת?"

"פיץ –"

"אני חושבת שאני זקנה מדי בשביל להמשיך להיות סטודנטית בחוג לרומנטיקה."

"מה? זה –" היא ממצמצת, והטיעון שלה גווע על לשונה. "טוב, בעצם זאת מטאפורה טובה מאוד."

"זו השאלה הקלאסית של הביצה והתרנגולת: האם מחסום הכתיבה חיסל את הזקפה הרומנטית שלי, או שהעובדה שאיבדתי את הזקפה הרומנטית שלי, הרגה לי את הזקפה האמיתית?"

"יש הרבה זקפות בסיטואציה הזאת."

"הלואי! וכשאת רווקה במשך כל כך הרבה זמן, את כבר לא בטוחה אם את מתאימה בכלל להיות במערכת יחסים." "זה לא כאילו רצית מערכת יחסים," היא מזכירה לי. "אני לא אוהה את פליסיטי צ'ן, אם היא לא תתייחס לדייטים כמו אל ספורט אתגרי."

אני מצביעה עליה שוב, במרץ מחודש. "בדיוק! זה עוד אחד מהפחדים שלי! מה אם מיציתי את המשאבים המקומיים?" "המשאבים... המקומיים?"

"אני תמיד צוחקת על זה שיצאתי עם כל גבר פנוי במחוז סן דייגו – ובלי כוונה גם עם כמה מהנשואים – אבל אני לא חושבת שזה רחוק כל כך מהאמת." ג'ס מגחכת לתוך היין שלה. "בחייך."

"זוכרת את לאון? הבחור שפגשתי כשהוא שפך מגש ענקי של סלט יווני על הרגליים שלי, בחניון של חנות הטבע?" "היא מהנהנת, ובולעת גמיעה של יין." "הבחור מסנטה פה?" "וזוכרת את נתן, שפגשתי בפגישה עיוורת?"

היא ממצמצת. "נרמה לי שאני זוכרת ששמעתי את השם הזה." "הם אחים. תאומים. עברו לכאן ביחד כדי להיות קרובים יותר למשפחה. יצאתי איתם בהפרש של שבועיים." ג'ס מכה בידה על פיה כדי לבלום פרץ צחוק. "כשנתן נכנס למסעדה וניגש לשולחן, אמרתי, 'אוי, אלוהים, מה אתה עושה כאן?'" "אבל אני בטוחה שזה קורה לו וללאון כל הזמן."

"בטח, אבל אז יצאתי בחודש שעבר עם בחור בשם הקטור." אני עושה הפסקה כדי להדגיש את מה שאני עומדת להגיד. "הוא בן הדוד שהתאומים עברו לכאן כדי להיות קרובים אליו." לזכותה, עכשיו הצחוק שלה דומה יותר לגניחה. השטויות האלה היו פעם מצחיקות. פעם היינו מתגלגלות מצחוק בגלל זה, ודייטים כאלה היו פיצוץ. 'הרפתקאותיה של פיזי' סיפקו לי השראה

אינסופית – גם אם דייט היה איום ונורא, עדיין יכולתי להוציא ממנו קטע קומי, או אפילו רק ניצוץ זעיר של רעיון לדיאלוג. אבל בשלב הזה, יש לי שישה ספרים כתובים באופן חלקי, שבדיוק עברו את שלב המפגש הראשון של הגיבורים הרומנטיים, ואז... שום דבר. עכשיו יש מחסום דרכים בנתיב שמוביל ל"אני אוהב אותך", שלט אין כניסה במוח שלי. אני מתחילה להבין למה. כי כשאני רואה איך ג'ס נדלקת כולה בכל פעם שריבר נכנס לחדר, אני נאלצת להודות שמעולם לא חלקתי אושר הדדי מהסוג הזה עם אף אחד. וזה נעשה קשה יותר ויותר לכתוב באופן אותנטי על אהבה.

אני לא בטוחה שאני יודעת בכלל מה ההרגשה של אהבת אמת. הטלפון של ג'ס רוטט על השולחן. "זאת ג'ונו", היא אומרת, כשהיא מתכוונת לכתה בת העשר, החברה השנייה הכי טובה שלי ואחת מיצורי האנוש הקטנים המקסימים ביותר שפגשתי. ילדים הם לרוב מסתורין בשבילי, אבל איכשהו, ג'ונו עוברת במוח שלי בתור בוגרת – כנראה מפני שהיא חכמה יותר ממני.

אני מסמנת לג'ס לענות לשיחה, בדיוק כשהמבט שלי נלכד במבטו של גבר מעבר לבר. הוא יפהפה במין צורה נינוחה ופשוטה: שיער כהה ומבולגן שצונח לתוך זוג עיניים בהירות וחודרות, לסת חדה כל כך שהוא יכול לחתוך בעזרתה את הבגדים שלי, בזמן שהוא מנשק את דרכו במורד גופי. ז'קט של חליפה זרוק על הכיסא, חולצה מכופתרת מתוחה על כתפיים רחבות, הצווארון שלה פתוח – יש לו מראה סתור של גבר שעבר עליו יום קשה, ומבט מורעב שאומר שהוא היה משתמש בי כדי לשכוח מכל זה. גברים שיוצרים איתי סוג כזה של קשר עין היו פעם החטיף האהוב עליי. פיזי של פעם הייתה כבר בחצי הדרך אליו.

אבל פיזי של היום ממש לא מתלהבת. האם ברומטר העוררות הפנימי שלי באמת נשבר? אני מקישה עליו בפטיש רפלקסים דמיוני, מדמיינת שאני מורידה את המנכ"ל הלוהט מכיסא הבר ומושכת אותו בצווארוננו הפתוח אל המסדרון. כלום.

תסתכלי על הפה שלו! כל כך מלא, כל כך שחצני!
עדיין כלום.

אני מנתקת ממנו את תשומת ליבי ומסתובבת בחזרה אל ג'ס, שמסיימת את השיחה. "הכול בסדר?"
"תיאומים בין ריקוד לכדורגל," היא אומרת במשיכת כתפיים.
"הייתי מפרטת, אבל שתינו נירדם במשפט השני. אבל נחזור אל הקטור, בן הדוד של –"
"לא שכבתי עם אף אחד מהם," אני פולטת. "לא שכבתי עם אף אחד כבר שנה." עשיתי את החישוב לפני כמה ימים. זו הרגשה מוזרה, להגיד את זה בקול רם.
נראה שזה גם מוזר לשמוע את זה, כי ג'ס פוערת מולי את פיה.
"וואו."

"הרבה אנשים לא עושים סקס במשך שנה!" אני מוחה. "זה באמת כל כך מזעזע?"
"בשבילך, פיזי, כן. את צוחקת?"
"צפיתי בפורנו אתמול בלילה, ובקושי הרגשתי משהו." אני משפילה מבט אל חיקי. "אני חושבת שהתקלקל משהו בחיבורים, שם למטה."

הדאגה שלה מתגברת. "פיזי, מתוקה, אני –"
"בשבוע שעבר שמעתי את השכנים שלי עושים סקס וחשבתי שזו מישהי רצה בכפכפי גומי." מצחה של ג'ס נחרש תלמים של דאגה, ואני הודפת מייד. "התשובה ברורה. הגיע הזמן לעשות פוני."
למשך רגע קצר אני רואה אותה שוקלת את שינוי הכיוון הזה, אבל תודה לאל, היא קופצת על הרכבת. "יש לנו הסכם מפורש, שלא לאשר שום פוני של שעת משבר. אני מצטערת, התשובה של ועדת החברה הכי טובה היא לא."
"אבל תדמיני איך איראה מלאת רוח נעורים. מוזרה, מיוחדת ומוכנה לכל הרפתקה."
"לא."

אני רוטנת ומפנה את תשומת ליבי הצידה, אל הטלוויזיה שעל

הבר, שם נגמר איזושהו משחק ספורט ועולות הכותרות של החדשות המקומיות. אני מצביעה על המסך. "רואים את הפנים של הבעל שלך בטלוויזיה."

היא לוגמת מהיין שלה ומביטה בריבר הדו־ממדי. "זה אף פעם לא יפסיק להיות מוזר."

"החלק של הבעל, או החלק של הטלוויזיה?"

היא צוחקת. "הטלוויזיה."

ואני רואה את זה על כל הפנים שלה: החלק של הבעל הוא טבעי בשבילה כמו לנשום. זה מפני שהמדע, ולמען הדיוק, ההמצאה הפרטית של ריבר – בדיקת דנ"א שמיינת זוגות לפי התאמות אהבה: התאמה בסיסית, כסף, זהב, פלטינה, טיטניום ויהלום, בהסתמך על כל מיני דפוסים גנטיים מסובכים ומבחני אישיות – בעיקרון אמרה להם שהם מתאימים זה לזה באופן המושלם ביותר האפשרי.

ואני יותר מסתם שמחה לזקוף את זה לזכותי. ג'ס בכלל לא התכוונה לעבור את הבדיקה שהתאימה ביניהם – הדואודנ"א – עד שדחפת גרסה מוקדמת שלה לתוך ידיה. איפה נקודות הזכות הקארמטיות שהרווחתי בגלל זה? ריבר הפך את המחקר בן עשר השנים שלו על דפוסים גנטיים והתאמה רומנטית לאפליקציה ולחברה בשם גנטיקלי, ששווה מיליארדי דולרים. גנטיקלי היא עכשיו יקירתם של תעשיית הביו־טכנולוגיה ואתרי השידוכים. החברה של ריבר הייתה בחדשות מרגע ההשקה שלה.

זה הרבה בלה־בלה־בלה כשהוא מתחיל לדבר על הנושא באופן מדעי, אבל זה באמת שינה את הדרך שבה אנשים מוצאים אהבה. מאז שהשיקו את הדואודנ"א, בערך לפני שלוש שנים, הוא עלה אפילו על טינדר במספר המשתמשים. כמה מהאנאליסטים חוזים שהמניה שלהם תעבור את המניה של פייסבוק. כולם מכירים מישהו שמצא שידוך דרך גנטיקלי.

כל זה מדהים, אבל בשביל מישהו כמו ריבר, שמעדיף לבלות את זמנו מול מנדף כימי במקום להנחות פגישות של משקיעים או

להתמודד עם שאלות עיתונאים, אני חושבת שכל הטירוף הזה היה מעיק.

אבל, כפי שחדשות הערב מזכירות לנו, גנטיקלי לא תהיה הבעיה של ריבר לאורך זמן. החברה עומדת להימכר.

"מתי יסגרו את העסקה?" אני שואלת.

ג'ס בולעת לגימת יין, כשעיניה עדיין נעוצות בטלוויזיה. "לפי הצפי, ביום שני בבוקר."

אני ממש לא תופסת את זה. מועצת המנהלים של גנטיקלי קיבלה הצעה, ויש כל מיני עסקאות שקשורות לזכויות על תוצרי משנה, שאני אפילו לא מבינה. מה שאני כן מבינה זה שהם עומדים להיות כל כך עשירים, שג'ס בלי ספק משלמת הערב על המשקאות.

"מה את מרגישה בקשר לעניין?"

היא צוחקת. "אני מרגישה לגמרי לא מוכנה לאיך שהחיים ייראו מעתה והלאה."

אני נועצת בה מבט כשאני מפענחת את הפשטות של המשפט הזה. ואז אני מושיטה את ידי אל מעבר לשולחן ולופתת את ידה, והערפל מתפזר. על מפרק כף ידה הימני מתנוסס החצי השני של קעקוע השיכורים שלי, עם הציטוט של פליטווד מק, בשגיאות כתיב. אצלי כתוב: wen it's rainin ואצלה: Tunner only happens, שמחבר בינינו לנצח. "אני אוהבת אותך," אני אומרת, ועכשיו אני רצינית. "ואני כאן כדי לעזור לך לבזבז את כל הכסף הזה על שטויות. שנקנה לך ג'ירפה?"

"אני מעדיפה אלפקה."

"תחלמי בגדול, פֶּנֶיָה. לך על גם וגם."

ג'ס מחייכת אליי, ואז החיוך שלה דוהה. היא לוחצת את ידי. "את יודעת שפיזי הישנה תחזור, נכון?" היא שואלת. "אני חושבת שאת פשוט עומדת בפני תקופת מעבר, וייקח זמן להבין את כל זה."

אני מביטה שוב אל מעבר לבר, על הבחור הסתור והחתך. אני מחפשת איזשהו רטט בדם שלי, או אפילו רק אדווה קלילה. כלום. אני מנתקת ממנו את מבטי ונושפת באיטיות. "אני מקווה שאת צודקת."

איזה טיפוס אחד התפלסף פעם בפודקאסט, שיום מושלם כולל עשר שעות של קפאין וארבע שעות של אלכוהול. יכולתי להסכים עם החלק של הקפאין, אבל הבירה הבינונית שלפניי נותנת יותר הרגשה של צער נוזלי מאשר של בריחה. מה שמתאים באופן מוזר ליום שהיה לי.

"יכול להיות כיף לעבוד לעבוד בתוכניות ריאליטי," אומר אש, החבר שלי, בהיסח הדעת, כשעיניו נעוצות במשחק הכדורסל שמוקדן בטלוויזיה שמעל לבר. "זה די דומה למה שאתה עושה עכשיו, רק יותר סקסי."

"אש," אני אומר ומעווה את פניי, כשאני מעסה את הרקות שלי. "אני עושה סדרות דוקומנטריות קצרות על יונקים ימיים." "ותוכניות שידוכים הן סדרות דוקומנטריות קצרות על יונקים יבשתיים." הוא מחייך לשנינות שלו עצמו, כשהוא מביט בי ומהנהן. "אני צודק?"

אני רוטן, ואנחנו משתתקים שוב ומחזירים את תשומת ליבנו אל המקום שבו הווירורז משמידים את הקליפרס. לעיתים נדירות יש לי יום נורא כל כך בעבודה. כמי שהתחיל

מהתחתית בכריכת הכרישים של הוליווד הגדולה, אני יודע שיש לי מזל שאני עובד בחברת הפקות קטנה יחסית בסן דייגו, נורת' סטאר מדיה. יש את התסכולים הרגילים שמלווים את העבודה בחברה קטנה בהם תקציבים מוגבלים, הקרב הקשה על ההפצה, והעובדה הפשוטה של להיות במרחק של כמאתיים קילומטר מלוס אנג'לס, אבל יש לי גם עצמאות בפרויקטים שלי.

או שהייתה לי, עד היום, כשהבוס שלי, מישהו בשם בליין הריסון ביירון – אדם שעיצוב המשרד שלו כולל גוש עצום של בטון מכוסה גרפיטי, פסל בגודל טבעי של אישה עירומה, והתוספת החדשה, אוסף בוהק – אמר לי שהחברה מבצעת שינוי כיוון גדול, מלוח שידורים עם מודעות חברתית, לתוכניות ריאליטי. האם ייתכן שאדם בשם בליין הריסון ביירון לא יהיה זין נפוח ויומרני?

(אני מודע לטיעון שאפשר להעלות כאן – שאדם בשם קונור פרדריק פרינס השלישי צריך לחשוב פעמיים לפני שהוא זורק אבנים – אבל לא הורדתי כרגע את החיים של כל הצוות שלי ממסלולם רק מתוך גחמה, כך שאני עומד מאחורי דבריי.)

"בוא נדבר על זה", אומר אש כשעל המסך עולה פרסומת לרשת מזון מהיר. "מה הבוס שלך אמר, באופן ספציפי?"
אני עוצם את עיני ומנסה להיזכר בניסוח המדויק של בליין. "הוא אמר שאנחנו קטנים מכדי שתהיה לנו מודעות חברתית."
"בקול רם?"

"בקול רם", אני מאשר. "הוא אמר שאנשים לא רוצים להתיישב אחרי יום עבודה קשה ולהרגיש רע בגלל הסנדוויץ' העטוף בניילון שהם לקחו לארוחת הצהריים, או כמה מים מבזבזים כדי לייצר את החשמל שטוען את האייפון שלהם."
לסתו של אש נשמטת. "וואו."

"הוא אמר שהוא רוצה שאני אפנה לקהל הנשי." אני לוגם מהבירה שלי, מניח אותה ונועץ את מבטי בשולחן. "הוא אמר ש'בראבו' היא רשת הכבלים שמדורגת במקום הראשון בשעת צפיית השיא אצל נשים בנות שמונה-עשרה עד ארבעים ותשע, בזכות שתי תוכניות הריאליטי

המצליחות שלהם, ושהחתך הדמוגרפי הזה מוציא הכי הרבה כסף. מכאן נובע, שהמנהלים רוצים רווחים גבוהים מפרסומות. הם כבר גרמו לאחד מהקולגות שלי, טרנט, לעבוד על איזשהו שילוב בין המרוץ למיליון לגלדיאטורים אמריקאים, שהם קוראים לו מסלול התנגשות. והם רוצים שאני אוכיל תוכנית ריאליטי של היכרויות. "שזה, כאילו, נשים שמתחרות זו בזו כדי לגרום לאיזה חתיך מרוח בשמן לבחור בהן," אומר אש.

"בדיוק."

"בני דור ה-Z נעולים יחד בבית גדול, מסתובבים חצי עירומים ומנסים לתפוס זיון."

"כן, אבל –"

"נשים שוות בטירוף מתחתנות עם איזה בחור ממוצע שהן לא ראו אף פעם."

"אש, אין שום סיכוי בעולם שאני הולך לעשות את זה."

הוא צוחק. "תשכח מהנימוסים הבריטיים שלך. תעמיד פנים שאתה אמריקאי." כשהוא מניח בחזרה את הבירה שלו אני לב שהחולצה שלו לא מכופתרת כמו שצריך. אשקן מלקי לא מכופתר, לא רכוס, או מרושל באיזשהו אופן אחר, לפחות חמישים אחוז מהזמן. זה מקסים וכובש, אבל אין לי מושג איך הוא שורד בחדר מלא ילדים חסרי טקט בני שש מדי יום. "לכל עבודה יש חסרונות. אנחנו רק צריכים להתמיד בה."

פגשתי את אש כשהבתי שלי, סטיבי, הייתה בכיתה א', והוא התחיל לחנך את הכיתה שלה באמצע השנה. התברר שאנחנו גם הולכים לאותו מכון כושר, ונפגשנו הרבה פעמים במקרה. הייתה בינינו כימיה מיידית, אבל לבלות איתו נדמה כמו לצאת בסתר עם המורה של הבת שלי. למרבה המזל, כשנגמרה שנת הלימודים, סטיבי עלתה כיתה, והחברות שלי עם אש המשיכה.

"אתה אוהב להיות מורה," אני אומר.

"רוב הזמן. הילדים נפלאים," הוא מבהיר, "אלה ההורים שלהם שדפוקים."

אני שולח אליו מבט קודר-משועשע.

אש מחייך ומכניס חתיכת צ'יפס לפיו. "לא, אתה ונט הייתם בסדר. שמעתי מסטיבי את הרכילות הרגילה של ילדים, אבל שום דבר רע באמת." הוא רוכן לפנים ומנמיך את קולו. "לא תאמין לחלק מהדברים שהילדים מספרים לי. כמה מההורים האלה מטורפים. זוג אחד איים עליי פזיזת כשהבן שלהם הפסיד בתחרות האיות של בית הספר. הם דאגו לקריירה האקדמית שלו."

"איזו קריירה? הוא בן שש."

"המילה הייתה אנפילאות."

"אני בקושי יכול לאיית אותה עכשיו."

"בדיוק." תשומת ליבו מוסטת בחזרה אל הטלוויזיה כשהקהל סביבנו מקלל במקהלה בגלל משהו שקורה במשחק, והדיכאון מהעבודה שלי חוזר.

כשנטליה ואני התגרשנו לפני שמונה שנים, הסכמנו על משמורת משותפת על הבת שלנו. זה אומר שסטיבי, שהיום היא בת עשר, נמצאת בימות השבוע אצל אימא שלה, ובסופי שבוע וברוב החופשות מבית הספר, אצלי. בדרך כלל זו לא בעיה, אבל בגלל הפגישה האסונית הערב עם בליין, החמצתי את ההזדמנות לאסוף אותה. בשלב מסוים עשיתי את החישוב הדרום-קליפורני של:

(השעה ביום) × (עבודות בכביש) זה יום שישי

ואמרתי לנט שפשוט תמשיך בערב שלה בלעדיי.

היא הייתה צריכה לקחת את סטיבי לעשות סידורים, ולא תהיה בבית במשך כמה שעות. עכשיו לא רק שהקריירה שלי בזבל, אני גם מפסיד זמן עם הילדה האהובה שלי.

אני מעביר מבט חסר מנוחה סביב הבר, ועיניי נודדות בחזרה אל שתי הנשים שראיתי קודם. אחת מהן יושבת בגבה אליי, אבל השנייה, זאת שיצרתי איתה קשר עין זמן קצר אחרי שנכנסתי לכאן, כל כך מדהימה שאני לא מצליח להפסיק להגניב לעברה מבטים. קטנטונת

ורזה, עם שיער שחור כדיו שבוהק באור המנורה שמעל לשולחן שלה; היא לובשת שמלה שחורה וצמודה, רגליה שלובות ועקב דק ומחודר אחד נח על הרגל של כיסא הבר שלה. כל מה שקשור בה זועק קוליות, שזו דרך מוזרה מאוד לגבר בוגר לתאר אדם בוגר אחר, אבל זו האמת. היא מלאת חיים כשהיא מדברת, והיא גורמת לחברה שלה לצחוק לעיתים קרובות. אני צריך להפסיק לנעוץ עיניים, אבל זה נחמד כשדעתך מוסחת על ידי אישה יפה, במקום להתעסק באובססיות בעבודה.

אם היה לי אופי שונה, אולי הייתי ניגש אליה ובודק אם אנחנו יכולים להסיח זה את דעתו של זה במקום אחר למשך הלילה. אבל אני מתעורר בטלטה מהחלום בהקיץ שלי, כשידו של אש פוגעת בטעות בצווארון חולצתי, בתגובה למשהו שקורה על המסך.

"מה לעזא – אש."

"תפוס את זה – תפוס את זה!" הוא צועק. פניו מתעוותות.

"לאאאאא."

הוא צונח בחזרה בכיסאו.

"הרגע הפסדתי חמישה דולרים." הוא מוציא את הטלפון שלו

מכיסו.

"חמישה דולרים אמריקאים שלמים?" אני שואל בחיוך. "כדאי

שתיזהר עם ההתמכרות הזאת להימורים."

"אני לא יודע איך היא עושה את זה, אבל אלה היא כרישה, והיא

אף פעם לא מפסידה."

"הפסדת לאשתך?"

הוא מרים את ראשו מהטלפון, שעליו הוא מקליד הודעה. "אני

שוקל לקחת אותה לווגאס."

"אתה חייב לעשות את זה לפני שהתינוק ייוולד – נשים הרות

אוהבות אולמות קזינו מלאים עשן."

הוא מתעלם מדבריי ומניח את הטלפון שלו על השולחן. "בוא

נחזור אל המשבר בעבודה שלך, כדי שאוכל ללכת הביתה. אני יודע

שזה יפגע בך, יפה נפש שכמותך, אבל אני חושב שאתה צריך לבלוע

את הצפרדע ולעשות את תוכנית הריאליטי שבליין רוצה. תעביר את יתר השנה ב'לייצר ממתקים', או איך שהוא לא קורא לזה, ואם זה יצליח, יהיה לך את הכוח לעשות אחר כך את מה שאתה רוצה." אני מתחיל למחות, והוא מרים את ידו.

"אני יודע שאתה שונא את זה. אני יודע שהעבודה שלך משמעותית לך. בזכותך אני לא זורק עטיפות של מסטיקים ולא משתמש בבקבוקי מים מפלסטיק כבר שנתיים. אני מתכוון להשתמש בחיתולים מבר, גבר."

"בטח ממש כיף איתי במסיבות." אש משלב את אצבעותיו מתחת לסנטרו. "אני אומר את זה, כי אני יודע כמה אתה רוצה להישאר נאמן לעקרונות שלך. אתה רוצה לעשות דברים שיש להם משמעות. אבל אני גם יודע שאסור לך לאבד את העבודה הזאת. הפסדת רק כמה שעות עם סטיבי הערב. תאר לך מה תפסיד אם תיאלץ לעבור בחזרה ללוס אנג'לס." אני משפיל את מבטי אל הבירה שלי. רק המחשבה גורמת לבטני להתכווץ. "כן."

"אז תעשה את זה ותמשיך הלאה." "אני לא בטוח שזה כל כך קל." "בחייך. אנחנו אנשים אינטליגנטיים. תנסה עליי כמה רעיונות לתוכניות סקסיות."

אני לוחץ אצבעות אל רקותיי, בניסיון לאלץ רעיון של מיליון דולר לצוץ במוחי. "זאת הבעיה, שאין לי שום רעיון. אני משוכנע שהעולם לא זקוק לעוד אחת מהתוכניות האלה." "טוב, העולם אולי לא זקוק לעוד תוכנית כזו, אבל הוא בהחלט רוצה: אלה צופה בכל אחת מהן. מה שאתה צריך זו זווית חדשה." הוא מסתובב כדי להעביר מבט על פני הבר, וכשהוא עושה זאת, אני רואה שהתגית של הניקוי היבש עדיין צמודה לצווארון שלו. זה היה ככה במשך כל היום? אני שולח את ידי באנחה ותולש את התגית. "הא," הוא אומר ובוחר אותה, ואז מניח אותה על השולחן ומחזיר את עיניו אל הטלוויזיה.

אני עוקב אחרי מבטו אל המסך, שם המשחק נגמר וחדשות הלילה התחילו. הבר רועש מכדי שאפשר יהיה לשמוע מה אומרים, אבל הכתוביות מספרות לי שגנטיקלי, אפליקציית השידוכים הגדולה ביותר בעולם כיום, נקנתה על ידי רוש פרמצבטיקה.

"אלוהים אדירים," אומר אש, ומצמצם את עיניו כדי לקרוא משהו על המסך. "זה סכום לא הגיוני של כסף."

הלסת שלי נמצאת על הרצפה. "מה אתה אומר." אני נזכר במשהו, ומביט אל אש. "גנטיקלי – זה לא איך שאתה ואלה היכרתם?" הוא מהנהן. "אנחנו התאמת זהב."

לימיננו, זוג בדיוק תופס את מקומו. האווירה ביניהם כבדה מרוב אכזבה. דייט ראשון גרוע. הם מביטים זה בזה רק כשהם חושבים שהאחר לא רואה, ונגיעה מקרית של הידיים מובילה לפרץ של התנצלויות, אבל ללא חיוכים ביישניים. אין שום ניצוץ. זה יומרני מצידו, אבל יכולתי לגשת אליהם ברגע זה ולהגיד להם שאין ביניהם שום כימיה, שאין שום סיכוי. כולנו יכולים לעשות את זה, לא? אני לא ממש מכיר את גנטיקלי, אבל אני יודע שהם פיתחו מערכת שמשדכת בין אנשים לפי התאמה, בהתבסס על חתימת הדנ"א שלהם. הייתי נותן לזוג הזה אפס.

אני מחווה בסנטרי ואומר לאש, "אתה חושב שהם התאמת זהב?" הוא מפנה את מבטו ומסתכל בהם במשך כמה שניות, ואז מרים את המשקה שלו אל שפתיו. "לא. אין סיכוי."

אני מביט שוב בטלוויזיה ורעיון מתחיל לדגדג במוחי. אני אצטרך לעשות כמה טלפונים. אולי, אחרי הכול, זה טוב שהתפנה לי זמן.

שעתיים לאחר מכן אני מחנה את המכונית מול ביתה של נטליה. זה מקום יפהפה – אני אמור לדעת; אני חתום יחד איתה על המשכנתה. המתווך קרא לזה תחיית הקולוניאליזם הספרדי, עם קירות טיח לבנים, גג רעפים נמוך וחצר מוקפת גדר, שנט תמיד מקשטת בליל כל הקדושים. אבל במקום שהיה פעם תלת אופן בחצר וחיות מצוירות בגירים בצבעי פסטל על המדרכה, יש עכשיו אופניים עם עשרה הילוכים ושורה של סחלבים שתולים בתוך כדים, שמובילים אל הדלת הקדמית. נטליה התחילה לעסוק בגינון אחרי הגירושים שלנו. היא משגשגת בתקופת הפוסט גירושים, וכמוה גם הסחלבים.

על המדרגות הקדמיות מחכה לי בקסטר, כלב הלבדודל בצבע השוקולד של סטיבי. בלי ספק, אנחנו ההורים האלה שקונים לילדה שלהם כלב ניחומים מפני שהם התגרשו. הוא נובח בעליזות כדי להודיע לררי הבית שפולש חדר למתחם, וכשזנבו עדיין מכשכש, מתגלגל מייד על גבו כדי לקבל ליטופים בבטן.

"כל הכסף שבזבז על מחנה אילוף לכלבים, ואתה עדיין כלב שמירה נורא," אני אומר ומתכוּפף ללטף אותו. "איפה כולם? איפה סטיבי? אתה יכול ללכת להביא אותה?"

הדלת פתוחה מעט, ובקסטר דוחף אותה בחוטמו ועולה במדרגות. "הלו?" אני קורא בקול. בפנים קריר ושקט. שיעורי הבית של סטיבי פרושים על שולחן הקפה וסל עם כביסה מקופלת מונח על הספה. הקירות מלאים תצלומים, חלקם של סטיבי ונטליה, אחדים מהם איתי. צילמנו את סטיבי באותו מקום ובאותה תנוחה בכל שנה ביום ההולדת שלה, ולראות את התמונות מקובצות ביחד, זה כמו לראות את הילדות שלה בהילוך מהיר. היא גבוהה יחסית לבת עשר, ודקיקה כמו חוט. יש לה את השיער הכהה ועור הזית של אימא שלה, אבל העיניים שלה – העיניים שלי – ירוקות.

צעדים הולמים במדרגות ושנייה לאחר מכן, גוף מתנגש בגופי, וזרועות רזות נכרכות סביב מותניי. בקסטר נמצא ממש מאחוריה. "סוף-סוף, סטיבי אומרת לתוך הבטן שלי.

אני מתכופף ומדביק נשיקה על שערה. "סליחה, המפקדת. הפגישה התארכה. היה לך כיף עם אימא?"

היא מתרסקת בתיאטרליות על הספה. "נסענו לכל מקום. הלכנו לניקוי היבש ולדואר כדי לשלוח כמה דברים לאַבּוּאֵלִיטָה ואז לתור לציפורניים של אימא. שכחתי את הספר שלי, אז היא הרשתה לי לצפות בסרטונים בטלפון והזמנו אוכל סיני."

רגש האשמה – המלווה הקבוע של אבא־של־סופי־שבוע – מרים את ראשו המכוער.

"אני מצטער, חצופית."

"זה בסדר. שמו לי לק על הציפורניים." היא מרימה יד ומנופפת בציפורניה הצבועות ורוד. סטיבי תבחר בצבע ורוד בכל הזדמנות. "ואני יודעת שאתה מישהו ממש חשוב בעבודה שלך."

אני מתיישב על שולחן הקפה, מולה. "היו כמה דברים שלא יכלו לחכות עד יום שני."

"אני בטוחה שהם היו ממש חשובים," היא אומרת בערמומיות. "יש לך את הרעיונות הכי טובים ואתה עושה את הסרטים הדוקומנטריים הכי טובים."

זה נשמע חשוד. ממש כמו אימא שלה, סטיבי מומחית במשא ומתן.

הבעיה היא שלעיתים רחוקות אני יודע שאנחנו נושאים ונותנים, לפני שכבר הסכמתי למשהו. "מה המלכודת?"
 "שום מלכודת. אתה פשוט ממש קול, זה הכול." היא עושה הפסקה.
 "אבל כמעט שכחתי!" היא מזדקפת על מושבה, ערנית באורח פלא.
 "וונדרלנד מגיעים לכאן!"

וונדרלנד, האובססיה הנוכחית של סטיבי, היא להקת פופ שכבשה את כל המצעדים, הפרסים ותחרויות הטלוויזיה במדינה. ליום הולדתה, לחג המולד ולכל חג זניח שכולל סלסילה, פינוק או חבילה עטופה, סטיבי ביקשה משהו של וונדרלנד. הפנים של חברי הלהקה נמצאים על כל כך הרבה מהחולצות שלה, שיכולתי לזהות אותם בתוך המון אדם בלי שום בעיה.

"מגיעים לכאן, כלומר, להופעה?"
 "כן! אנחנו יכולים ללכת? בבקשה?" היא לוקחת את שתי ידיי בידיה והעיניים שלה נעשות גדולות כמו שני ירחים. "זאת יכולה להיות המתנה שלי ליום ההולדת."
 "יום ההולדת שלך בינואר. עכשיו מאי."
 "המממ," היא אומרת, ומחשבת מסלול מחדש. "אם אני אקבל רק טוב מאודים?"

"את כבר עכשיו מקבלת רק טוב מאודים."
 ההבעה שעל פניה אמרה: בדיוק. איזה פראיר אני. אני מוציא את הטלפון שלי. "בסדר. איפה הם מופיעים?"
 הרטט הנרגש של סטיבי מתעצם. "באצטדיון!"
 "תירגע," אני אומר בעדינות. "אני רק בודק. דיברת על זה עם אימא שלך?"

"היא אמרה שזה בסדר, אם אתה תיקח אותי."
 "ברור שזה מה שהיא אמרה." האתר עולה, וכיתוב ענקי ממלא את החלק העליון של הדף: וונדרלנד – המשחק האסור, סיבוב ההופעות. "כותרת כמו 'המשחק האסור' משאירה אותי עם הרבה מאוד שאלות."
 סטיבי מגלגלת את עיניה. "אבא."

אני גולל למטה, אל תארכי ההופעות בסך דייגו, ורואה את הדרגל האדום "אזלו הכרטיסים" מעל הלינק לרכישה. אני מסובב את המסך כדי שהיא תראה, ומייד יוצא ממנה כל האוויר.

"אני מצטער, חצופית. אולי בפעם הבאה? וחוף מזה, זה לא מתחיל לפני שמונה, ואת כבר ישנה כמו מתה בשמונה וחצי." שפתה התחוננה משתרבת, ואני רוכן כדי לפגוש במבטה. "אני אבדוק אם זה מועבר בשידור ישיר, ואולי נוכל לצפות בזה ביחד." היא מאוכזבת, אבל מתאוששת בכל זאת. "אנחנו יכולים לקנות חולצות של המופע ולהזמין פיצה?"

"בהחלט. עכשיו רוצי ותביאי את הדברים שלך, כדי שנוכל ללכת." היא מזנקת מהספה, ואיבריה הארוכים והבוסריים נושאים אותה אל המדרגות. אני נשבע שהיא גבוהה יותר משהייתה כשראיתי אותה ביום ראשון. הכלב דוהר אחריה.

"דרך אגב, איפה אימא שלך?" אני קורא אחריה.
 "היא הייתה בחוף. אינסו בונה סככה בגינה, והיא מסתכלת." היא משפילה אליי את מבטה ממרומי המדרגות. "הוא ממש חזק."
 "שמתי לב."

אינסו הוא החבר של נטליה. הוא בן עשרים ושש... כן, ככה זה. לקח לנו כמה שנים לגהץ את כל הקמטים בעניין הזה של הורות משותפת בגירושים, אבל אנחנו מגלים עכשיו יותר כבוד ואכפתיות זה כלפי זה מאשר כשהיינו נשואים. כשראיתי את נט מתאהבת שוב, ירד ממני עול שאפילו לא ידעתי שאני סוחב עליי. העובדה שהוא כמעט נער מתבגר (הגזמה קלה, אבל אני זה שפנוי כאן, אז תפרגנו לי את זה) מוסיפה תבלין של חדרוה שלא יכולתי לחזות מראש.

אני שומע את הצעדים של סטיבי מעל ראשי ואז הם משתתקים, כנראה היא מכניסה דברים לתיק שלה. בדממה שמשתררת אני פוסע בחדר המגורים, כשמוחי חוזר אל הבעיה בעבודה.

יכולתי לייצר איזה בן כלאיים של תוכניות ריאליטי ומודעות חברתית, אבל האמת היא שאני לא רוצה לעלות בפורמט כזה מול העמיתים שלי בתחום הדוקומנטרי. לקח לי שנים לבנות את האמינות

ואת השם שלי, ואני חושד שמרוץ הרפתקאות אחד בג'ונגלים ירסק את כל זה בבת אחת. וחוזך מזה, בליין רוצה משהו סקסי ותאוותני, ואי אפשר לתאר במילים האלו שום דבר ברפרטואר הנוכחי שלי. יהיה עליי לחשוב מחוץ לקופסה שאני נמצא בה כרגע. תוכניות היכרויות כבר מיצו את עצמן, כך שתוכנית חדשה תזדקק לאיזו זווית כדי לבלוט יחסית לשאר. אני חובבן בשדה שנחרש מכל הכיוונים, אבל ככל שאני חושב על זה, כך אני חוזר שוב ושוב אל הרעיון שהיה לי כבר, אחרי ששמעתי את החדשות על גנטיקלי. תחושת הבטן שלי אומרת לי שיש כאן משהו, אבל עדיין חסרה לי חתיכה מהפאזל... אני מוצא את עצמי מול אחד ממדפי הספרים הרבים של נט. בלי ספק, סטיבי קיבלה את הגנים האובססיביים מאימא שלה, אבל בעוד שהבת שלי יוצאת מדעתה בגלל כוכבי פופ, נטליה היא קוראת נלהבת של רומנים רומנטיים. תוך כדי התבוננות, אני רושם במוחי שהמרדף שלפניי מכיל יותר מעשרים ספרים של אותה סופרת. אני שולף אחד מהם.

‘תשוקה בלב ים’ מאת פליסיטי צ’ן.

על העטיפה נראים שני אנשים יפים חבוקים על סיפונה של מה שנראה כמו ספינת פיראטים. זהו צילום מצוין – סוחף, סקסי, מלא אווירה – וכשאני פותח את הספר, יש בפנים גרסה מפורטת עוד יותר של הצילום. אני מרפרף על התקציר: יורש שהלך לאיבוד, גיבורה שיודעת להניף חרב, ארץ על סף מלחמה, ואוצר חבוי שיכול להציל את כולם. כשאני פותח את הכריכה האחורית, אני קופא. תמונת הסופרת שמחזירה אליי מבט היא האישה המדהימה מהבר.

אני מכניס את הסיסמה של המחשב המשפחתי, ומקליד פליסיטי צ’ן בשורת החיפוש. המסך מתמלא מייד בתוצאות. ראיונות שפורסמו, גרסאות מעריצים, פרופילים ברשתות חברתיות, אתרי מכירה, והאתר של המו"ל שלה. אני מקליק על אחד מקטעי החדשות ורואה נאום בטקס הסיום של קולג’ רבל באוניברסיטת קליפורניה שבסן דייגו.

עד שנשמע קול צעדי רגליים על רצפת הפרקט שמאחוריי, אני מספיק לצפות בנאום הסיום ובכחצי תריסר קטעי ראיונות קצרים,

לקרוא שלוש ביקורות על יצירותיה ב'אנטרטיינמנט וויקלי', ולעבור על רוב עמוד האינסטגרם שלה. פליסיטי צ'ן היא מצחיקה, מלאת כריזמה, חכמה, ונפלאה מול קהל. היא תהיה נהדרת בטלוויזיה... נטליה נשמעת חשדנית. "למה הפנים של הסופרת האהובה עליי נמצאים על המסך?"

אני מסתובב בכיסא כדי להביט באקסית שלי. "מה את יודעת עליה?" בביוגרפיה של פליסיטי חסרים, באופן מתסכל, פרטים אישיים. גם ויקיפדיה לא עוזרת. "היא פנויה?" "אם תצא איתה ותשבור אותה באיזשהו אופן, והיא לא תוציא עוד ספר, ייתכן שאילץ לרצוח אותך." "נט, אני לא רוצה לצאת איתה." "אתה רוצה לצאת עם מישהי, בכלל? אתה יודע שאתה לא חייב לחיות כמו נזיר."

"שוב אותך עניין." "הקטע הזה שסטיבי נכנסה באמצע –" אני תוקע שתי אצבעות לפי ומשמיע שריקה חדה. "כרטיס צהוב, גרסייה."

נט פורצת בצחוק. המרדנית הקטנה הזו יודעת שאני פוחד באופן מובן, אחרי שסטיבי בת הארבע נכנסה לחדר בדיוק כשהייתי באמצע, כשהקסוליים של הבחורה על כתפיי. זאת הייתה הפעם הראשונה והאחרונה שהבאתי מישהי אליי כשסטיבי הייתה אצלי, ואני לא בטוח שאתאושש מזה אי פעם. בחיי שאני רק מחכה ליום שהזיכרון הזה יצוץ אצלה, והבת שלי לעולם לא תוכל יותר להסתכל לי בעיניים. "מצטערת," אומרת נט, ולא נשמעת מצטערת בכלל. "בדיוק"

שמתי פעמון על הדלת שלה. זה עובד כמו קסם. אני מצביע אל מאחורי כתפי, על צג המחשב. "אנחנו יכולים להתרכז?"

עיניה נודדות אל מעבר לי, אל פניה של פליסיטי שעל המסך. "כן, אני די בטוחה שהיא פנויה. היא דיברה על דייטים בראיונות. למה?" "אני רוצה אותה לתוכנית בטלוויזיה."

גבותיה של נט מתרוממות. "כאילו, תוכנית דוקומנטרית על פמיניזם ורומנים רומנטיים, או משהו?"

אני צוחק. "לא."

"על מה הצחק?" היא שואלת בפנים זעופות.

זהירות, אני חושב. נט כעסה עליי בעבר מפני שלעגתי על סוג הספרים שהיא קוראת. אני לא רוצה לדרוך כאן על מוקש, כי אני זקוק לעזרתה. "לא, סליחה, פשוט יכול להיות שאני אעשה תוכנית היכרויות."

עיניה נפערות. "תוכנית – מה? מה המותג של נורת' סטאר? מקומדיות מצבים וסרטים לכל המשפחה, דרך סדרות תיעודיות על הסביבה, ועכשיו תוכניות היכרויות?"

"זה בליין," אני אומר כדי להסביר, ונטליה לא זקוקה ליותר מזה. בליין קופץ מנושא אחד לאחר, תלוי מי זכה בתשומת ליבו באותו רגע, ובשנייה זו – באופן מובן – זהו חבר המנהלים, שמחזיק את הכסף. יש סיכוי טוב שהוא שכר אותי לעבודה מפני שמי שהיא היום אשתו לשעבר, הייתה מודאגת בקשר ליונקים ימיים. "ושום דבר עוד לא נחקק באבן, אני רק בודק כמה אפשרויות." אני לא רוצה ששנינו נדאג בגלל זה, כך שאני משנה את הנושא. "מה שלום אינסו?"

"נהדר," היא אומרת, ומשתרעת לאורך הספה בדיוק באותה דרך שהבת שלנו עושה זאת. "הוא לוקח אותי מחר לארוחת ערב, לכבוד יום השנה שלנו."

"אה, יופי, הוא כבר הוציא רישיון נהיגה?" אני מחייך אליה. "הם גדלים כל כך מהר." האמת היא שאני מחבב את אינסו – הוא הרבה יותר בוגר משהייתי אני בגילו, הוא מעריץ את נטליה, וגם סטיבי מחבבת אותו – אבל אני לא מתכוון לפספס הזדמנות לצחוק עליה קצת.

"אתה יודע שהוא צעיר ממך רק בשבע שנים."

"מה שהופך אותו גם לצעיר ממך בשמונה שנים. אני מקווה שאת נועלת את ארון המשקאות."

כרית פוגעת בצד ראשי בדיוק כשסטיבי יורדת במדרגות עם התיק שלה, עם בקסטר ועם תיק משלו.

"מוכנה ללכת, חצופית?"

"כן. שלחתי לך לינק לחולצות של מסע ההופעות, "אומרת סטיבי.

"לא כדאי שתחכה, כי הן עלולות להיגמר."

אני שולח שוב את ידי אל הטלפון שלי. "כן, המפקדת."

"זה קשור במקרה לוונדרלנד?" שואלת נט.

"למרבה הצער, הכרטיסים לקונצרט אזלו, אבל אנחנו נקנה כמה

דברים כדי לשכך את הכאב."

נט שולחת אליי מבט של איזו הקלה, הא? מעל לראשה של סטיבי,

ומחבקת אותה לפרידה. ולמשך כמה שניות, הצער פוצע אותי בחדות.

אני בטוח שאני מפסיד אלפי רגעים רגילים ומתוקים כאלה מדי יום.

יכולתי לחיות את החיים האלה עם שתיהן. כן, זה היה אפלטוני ונטול

תשוקה, אבל יציב ואוהב. הנחתי שחייב להיות משהו יותר מזה, אבל

למען האמת, זה לא שבחיי האהבה שלי עכשיו יש יותר חשמל מאשר

כשהיינו נשואים.

אבל מאוחר מדי להתחיל מחדש, והאמת היא שאני אתגעגע לכל

זה ולעוד הרבה יותר, אם לא אחליט מה אני הולך לעשות, לעזאזל,

בקשר לעבודה.

בפעם הראשונה בחיי שנפגשתי עם מפיק כדי לדון על האפשרות לעבד אחד מהספרים שלי לסרט, התרגשתי כל כך שבקושי ישנתי בלילה שלפני כן. ביליתי שעות בבחירת הבגדים שאלבש לפגישה. סיפרתי לכל מי שאני מכירה שעומדים לעבד את הספר שלי לסרט. הקצבתי לעצמי חמש שעות כדי לנהוג את מאתיים הקילומטרים ללוס אנג'לס, ואז שילמתי ארבעים דולר לחניון כדי שיהיה לי איפה לחכות, כי הקדמתי בשלוש שעות. ישבתי שם וחשבתי על מה שאלבש על השטיח האדום, את מי אפשר ללהק בתור הגיבור, ומה תהיה ההרגשה כשאראה את זה בפעם הראשונה על המסך. נכנסתי פנימה עם חיוכים גדולים, תוכניות גדולות ותקוות גדולות.

משתוף הפעולה ההוא לא יצא כלום, וגם לא מזה שאחריו, או מזה שאחריו, והפגישות שכן הניבו תוצאות, היו על פרויקטים שבסופו של דבר דעכו במשך שנים בשלב הפיתוח. נאלצתי ללמוד בדרך הקשה, שכל אחד בהוליווד מתלהב מפרויקט, עד שמגיע הרגע לפתוח את הארנק. עכשיו אני מכירה כבר את התהליך; הפגישה שסוכנת הקולנוע שלי קבעה לי הבוקר עם נורת' סטאר מדיה הלא מוכרים לי, אפילו לא מופיעה על הרדאר של בלוטות האדרנל שלי.

העוזרת האדמיניסטרטיבית בנורת' סטאר היא מתקונת בת עשרים ומשהו, שמציעה לי קפה עם דונאט מתוך קופסה של חנות משפחתית שמונחת על השולחן שלה. אני שוקלת לענות לכמה הודעות פרטיות בטוויטר בזמן שאני מחכה, אבל מה שהקוראות שלי רוצות זה עדכון על הספר הבא, ואין לי מה להגיד להן. אני מניחה את הטלפון, ובמקום זה מעסיקה את עצמי עם הדונאט.

כשאני מביטה סביבי, עליי להודות שהאווירה בחברת ההפקות הקטנה הזאת בסך דייגו הרבה יותר נינוחה ומשוחררת מכל קירות הזכויות המבהיקים או המראה התעשייתי במכוון של לוס אנג'לס. אבל כשהבחור שאני נפגשת איתו יוצא ממשרדו, אני נזכרת שהוליווד היא הוליווד, אפילו בסך דייגו.

נדמה לי שהוא מוכר לי מאיפשהו, אבל אני לא מצליחה לזכור מאיפה – זה לא גבר שיבלה באחד מהברים או בתי הקפה האהובים עליי. שערך מסורק באופן כה מושלם שמרחוק הוא נראה כמו גוש שיער של בובת לגו. הגובה שלו מסיח את דעתי, כך שאני לא קולטת את שמו, אבל אני מחייכת כאילו קלטתי. שיניים לבנות ובוהקות, עיניים זורחות שבסרט מצויר היו מקבלות אפקטים של כוכבים מנצנצים, ושירים בולטים וגמישים מתחת לחולצת הכפתורים הלבנה. הוא חתיך באופן גלוי לעין. אם אני הייתי כותבת את הספר הזה, הייתי מלהקת אותו מייד לתפקיד המנכ"ל המיליונר הלוהט. למרבה הצער, התיקייה שבתוך המוח שלי מספרת לי שלושה דברים חשובים על האב־טיפוס הזה של גיבור: הוא ידבר המון על ענף ספורט כלשהו שבו הוא שיחק בקולג'. במקרה הטוב, הוא פמיניסט בדיבורים. ובהתאם לכך, הוא לא נהנה מלרדת לאישה.

אבל אני בכל זאת הולכת אחריו אל משרדו, כי אם אישאר בחדר ההמתנה, אני אוכל עוד דונאט.

המשרד של מנכ"ל־מיליונר־לוהט מרווח, נקי ומסודר. שלא כמו חללי עבודה של מנהלים רבים אחרים, אין בו אוסף ממוסגר וחתום של חוברות קומיקס נדירות, ספר אומנותי על נעלי ספורט של פעם, או קיר רושם של כרזות סרטים. יש לו כמה צילומים ממוסגרים

בשחור-לבן של מה שנראה כמו קו החוף של מרכז קליפורניה, עוד כמה צילומים ממסגרים שניצבים בגבם אליו על השולחן שלו, ושום דבר נוסף מלבד קירות ומשטחים ריקים.

הגבר הלוהט והמשעמם מחווה לי להתיישב באחד מכיסאות העור היקרים המקובצים סביב שולחן קפה נמוך עשוי עץ, ואני באמת מנסה לצנוח ללא מאמץ לתוך המושב, אבל הצירוף של הקרע שבג'ינס שלי וזווית הברך שלי, מתבטא בצליל רם של קריעה. חולף רגע אחד שבו אני רואה שהוא מתלבט אם הוא צריך להגיב לזה.

נראה שהוא מחליט שלא, ובמקום זה הוא מחיך. אני מוסיפה חיוך נחמד לתיאור הדמות שלו. "תודה שבאת, פליסיטי."

"הו. בריטי." אני מרגישה רפרוף קליל, הרפרוף הראשון זה זמן רב מאוד, בתחתונים שלי, ומעדכנת את התיקיה המנטלית של הארכיטיפים.

"נולדתי וגדלתי בבלאקפול."

"אני לא יודעת איפה זה, אבל זה נשמע פיראטי."

הוא צוחק למשמע הדברים, צחוק נמוך ורועם. "צפון-מערב אנגליה."

אני מהנהנת, מביטה סביבי ומנסה להבין איך גבר שנראה כך עזב את עיר הפיראטים שלו, הגיע למשרד מעודן שכזה, ובסופו של דבר מצא את דרכו אל הספרים שלי. איזה מסע. כשעיניי חוזרות אל פניו, אני לא יכולה להתנער מהתחושה שכבר נפגשנו פעם. "אנחנו מכירים זה את זה?"

הוא מהסס, פיו מעצב לרגע מילה אחת ואז לובש צורה אחרת.

"אני לא חושב. אבל אשתי לשעבר היא מעריצה שלך."

צחוק מחוספס נקדע מתוכי. "אני חייבת להגיד שזאת המחמאה הכי מוזרה שקיבלתי מימי."

אפילו תנועת הרתיעה שלו נראית מושלמת מכדי להיות אמיתית.

"סליחה. נראה שזאת דרך מוזרה להגיד שהרשמת אותי. לנטליה יש

טעם משובח, ויש לה את כל הספרים שלך."

אני מרגישה שגבה אחת שלי מתרוממת בחדות.

"היא הפכה גם אותי למעריץ שלך," הוא מודה, ולא, לא, עכשיו הוא הלך רחוק מדי. זה יהיה כל כך מרענן אם מישהו מהבחורים האלה יגיד בפשטות, לא קראתי את הספרים שלך ואני נהנה לצחוק על הז'אנר הזה עם החברים שלי, אבל לרומנים רומנטיים יש את קהל הקוראים הגדול ביותר בתחום ההוצאה לאור, ואני רוצה לעשות מזה כסף.

אני מחייכת, וחושפת את שיניי. הגיע הזמן לתפוס אותו בשקר:
"איזה ספר הכי אהבת?"

"אני יודע שאת בטח מצפה שאגיד 'טירת שומר היערות' או 'בסוף הדרך' בגלל הקרבות שיש בשניהם, אבל אני הולך להגיד 'התאמה בסיסית'."

אה, אז העוזרת המקסימה שלו טובה בחיפושים בגוגל. כנראה בגלל זה אני כאן. "אז, 'התאמה בסיסית'."

בריטי לוהט פורש באצילות את ידיו. "זה רעיון שנון, פליסיטי, והתזמון היה נפלא."

או שאולי הוא לא כל כך מוצלח בגוגל: כל מי שמכיר אותי, אם באופן אישי או מקצועי, יודע שהאנשים היחידים שקוראים לי פליסיטי הם המורים שלי לשעבר, וגם זה רק ביום הראשון ללימודים, או כשהתנהגתי לא יפה.

בכל אופן, למרות הטון המתנשא שלו, הוא צודק – התזמון אכן היה נפלא. כתבתי את 'התאמה בסיסית' בדיוק כשגנטיקלי השיקה את אפליקציית הדואודנ"א, והפרסום של הספר השתלב באופן מושלם עם הרעש התקשורתי סביב הטכנולוגיה הזו. הספר ההוא, על שני אויבים מושבעים שמגלים שהם התאמת יהלום, היה זמן רב ברשימת רבי המכר. אבל אחרי שחברת הפקות קטנה לא הצליחה למכור את הסדרה, קיבלתי בחזרה את הזכויות בחודש שעבר.

"שמע, טד –

"קונור."

"אני אדבר בכנות," אני אומרת בלי להתייחס לזה כי, למען האמת, השם שלו לא ממש חשוב. "הזכויות זמינות לרכישה, ואין לי התנגדות

לעבוד עם מישוהו כדי לעבד את זה לסרט או לסדרה, אבל הפרויקט הזה הוא מיוחד מאוד בשבילי בגלל הרבה סיבות, ואני נזהרת מ – "הוא מרים יד גברית ענקית. "סליחה שאני מפריע. פשוט – זו לא הסיבה שביקשתי להיפגש איתך."

אני מייד מרגישה מבולבלת. ואולי קצת כועסת על עצמי, כי רק רפרפתי על המייל מהסוכנת שלי. "מה?"

"אני לא מעוניין לעבד את 'התאמה בסיסית'. " בריטי לוחט מניד בראשו. "אני תוהה אם את מוכנה להיות מלוהקת בתור הדמות הראשית בתוכנית שאנחנו עומדים לצלם."

למשמע הדברים אני מקמטת את מצחי, מודאגת. "אני כותבת ספרים."

"כן."

"למשך רגע חשבתי שיש בינינו הבנה." אני מניעה את אצבעי קדימה ואחורה, בין שנינו. "אבל נראה שאנחנו אפילו לא מדברים באותה שפה."

הוא צוחק, ולא רק שהצחוק נשמע כאילו הוא בוקע מאיזשהם עומקים סקסיים בתוך חזהו, הוא גם מגלה גומת חן קטנה במורד אחת מלחייו.

גבוה, בריטי, וגם גומות חן? לעולם אל תבטחי בקלישאה. "אנחנו רוצים להציע לך את תפקיד הדמות המרכזית בתוכנית ריאליטי של דייטים שעומדת להצטלם בקרוב."

אני מביטה בו, נטולת הבעה. "אני?"

"כן."

"תוכנית דייטים?"

"כן."

"שבה אני יוצאת לדייטים?"

"כן."

"זאת בדיחה?" אני מתמלאת מייד חשד. ואז אני מבינה. בשנה שעברה יצאתי לכמה דייטים עם במאי בתיאטרון קהילתי שהתעקש שיש לו הרבה קשרים בעולם הסרטים. אולי לא הייתי צריכה להראות

לו בצורה ברורה כל כך שאני לא מאמינה לו. "סטיבן שכנע אותך לעשות את זה?"
"סטיבן?"

"אני לא זוכרת את שם המשפחה שלו," אני מודה. "אבל תדמיין אב־טיפוס של שובר הלכבות החתיך מהקולג', שמנגן בגיטרה, ותוסיף עשרים שנה לקו הלסת שלו."

בריטי לזהט מקמט את מצחו. "אני לא – כן, לא. שום סטיבן לא מעורב בזה."

אה. ברור. "בילי? הוא עבד פעם בפרמאונט." אני עושה פנטומימה של שרירים. "טיפוס של מכוני כושר? מגלח הכול?"

הוא מניד בראשו, מבולבל. "זה מגיע מ –"

"אוואן." אני חובטת על המשענת של כיסא העור. "לכל הרוחות, זה ברור!" אני מסתכלת על בריטי לזהט. "הוא אהב מתיחות. נפרדתי ממנו כי היה לו קעקוע של בארט סימפסון נמוך, אבל ממש נמוך על האגן שלו, ולא יכולתי לרדת לו בלי לחשוב לעצמי, קוואבנגה! זה הרס את האווירה."
"אני –"

"בסוף היה לנו ריב גדול, אבל הוא עדיין הזכיר לי להזיז את השעונים שלי שעה אחת אחורה באותו לילה, כששינו את השעון." אני צוחקת. "בעיקרון, אמרתי לו שהקעקוע הנורא שלו הרס לנו את חיי המין, והוא כזה, וואו, איזה באסה, אבל גם אל תישני שעה אחת יותר מדי." אני מחזירה את תשומת ליבי אל בריטי לזהט. "אז עכשיו כשאני חושבת על זה, אולי הוא נחמד מדי בשביל לעשות את זה. אתה יכול להגיד לי אם –"

"זה לא מגיע מאף אחד מהגברים האלה," הוא אומר באיטיות. "אני מפתח תוכנית אמיתית מאוד, ואת האדם הראשון שפניתי אליו בקשר לזה."

אני נשארת בלי מילים.

"אבל האם – האם מישו מהגברים האלה הוא החבר הנוכחי שלך?" הוא שואל.

"אני אף פעם לא יודעת מתי להשתמש במילה הזאת, "אני מודה, כשאני מתעלמת מנימת ההסתייגות הקלה שבקולו. "האם חבר הוא מישהו שעשית איתו סקס יותר מפעם אחת? יכול להיות לך חבר ללילה אחד? חבר לסופשבוע? או שצריך לערוך את שיחת החבר-חברה אחרי כמות מסוימת של זמן שביליתם בדייטים? בכל מקרה, לא, אף אחד מהגברים האלה הוא לא חבר נוכחי על פי שום הגדרה." בריטי לוהט מכחכח בגרונו, שולח יד ומיישר ספר על שולחן הקפה. "אוקיי."

אני מביטה בו, נאבקת לדכא חיוך.
 "תרצי לשמוע על מה התוכנית?" הוא שואל כשהוא מסיים להיראות מזועזע.

אני מוכנה לתת לו לעבור את כל התרגולת, אם הוא התכוון כל כך טוב. "תעשה חיים, קולין."

הוא משתהה רגע לפני שהוא מתחיל לדבר, וכשאני מביטה בו, אני רואה אכזבה גלויה במבטו. אני לא יודעת מה עשיתי, אבל אני מרוצה בכל מקרה. אם יכולתי לקבל כסף כדי לאכזב גברים לבנים בחליפות, הייתי טריליונרית.

הוא מתאושש ופותח, "תמיד ריתקה אותי המחשבה על נישואים דרך שידוך –
 "הו, אלוהים."

"מהבחינה הזו שרובם, בימינו, די מצליחים."
 טוב, זה לא מה שחשבתי שהוא עומד להגיד.
 "כשאנחנו נותנים לאנשים שמכירים אותנו היטב לבחור לנו את בן הזוג, הם בדרך כלל עושים עבודה די טובה. אבל לפני כמה ימים גם חשבתי שרובנו ראינו כל כך הרבה ייצוגים של אהבה – באופן אישי, על המרקע, בספרות – שאנחנו אמורים להיות די טובים בלזהות רגש אמיתי. את לא חושבת ככה?"

אני מושכת בכתפיי. "למען האמת, אני נדהמת מההיקף המוגבל, לעיתים קרובות, של אינטליגנציה רגשית אצל אנשים בוגרים."
 "מה אם נשים אותך בבית עם שנים-עשר גברים –"

"טוב, עכשיו אני בלי ספק מקשיבה."

"— שכולם מנסים לזכות בליבך —"

"תמשיך לדבר."

"אבל במקום שאת תבחרי בכל שבוע מי יזכה להישאר בתחרות, הקהל יצביע בזמן אמת בעשרים וארבע השעות שאחרי שידור הפרק, ויקבע מי נשאר ומי הולך. המתחרה או המתחרים שיסולקו יגלו את זה בתחילת הפרק הבא."

"אז תיתן לצופים להצביע עם מי הם רוצים שאני אישאר בסוף?"

לי אין שום דעה בעניין?"

הוא מטה את ראשו מצד אל צד. "כן ולא. הצופים יצטרכו לאמוד את התגובות שלך. אבל אני מקווה שיהיו שם כמה אפשרויות נפלאות, כי הינה מה שאני חושב שיעשה את זה מעניין באמת: אנחנו נלהק את המתחרים בהתבסס על התוצאות של התאמת הדואודנ"א שלך. אני מניח ששמעת על זה?"

אני מרגישה כאילו הלב שלי נעצר. זאת הטכנולוגיה של ריבר.

"בהחלט, שמעתי."

"חלק מהתוצאות יהיו נמוכות, חלק יהיו גבוהות יותר," הוא אומר.

"אבל אנחנו נוודא שתהיה בין המשתתפים לפחות התאמת זהב אחת, או התאמה גבוהה יותר. הקטע הוא לראות מי ימצא טוב יותר את הנשמה התאומה שלך: הטכנולוגיה או הצופים."

אני נאבקת להסתיר את ההלם שאני חשה. "אתה רציני."

בריטי לוהט מהנהן. "הספרים שלך הם רבי מכר בינלאומיים, פליסיטי. יש לך קוראות בכל הגילים ובכל השכבות הסוציו-אקונומיות — והמעריצות הכי גדולות שלך הן בדיוק הגרעין של קהל צופי הריאליטי. החפיפה הזאת יכולה להיות משתלמת מאוד למכירות הספרים שלך, כמו גם לרייטינג שלנו."

אני בוהה מבעד לחלון. טעיתי: חשבתי שארגיש יותר סיפוק אם

הוא יודה בגלוי מה הסיבה האמיתית שאני כאן. הוא רוצה אותי כי המותג שלי — רומנים רומנטיים עם סוף שמח — יתקבל טוב אצל הצופים. לגבר הזה אין שום דרך לדעת שאני כבר לא רומנטיקנית

שמחה, אבל בהתחשב בתעשייה שהוא עובד בה, הוא יגיד לי שזה לא משנה, כל עוד אני יכולה להעמיד פנים בצורה מוצלחת. כל זה גורם לי להרגיש פסימית עוד יותר לגבי אהבה.

"אני יודע שהרבה מתוכניות הדרייטים האלו הן ציניות או מתוסרטות מראש," הוא ממשיך, כשהוא קורא למרבה ההפתעה את מחשבותיי, "אבל אני חושב שהתוכנית הזאת יכולה להיות שונה. מפני שזאת את. אני רוצה להכיר אותך, ורק עכשיו נפגשנו; הצופים ירגישו אותו הדבר. הקוראות שלך ירצו שתמצאי אהבה."

הפעם זה כמו חץ בלב שלי. הקוראות המתוקות שלי באמת רוצות שאני אמצא אהבה, ונראה שזה הדבר היחיד שאני לא יכולה לתת להן. טוב, זה, וספר חדש.

בריטי לוהט רוכן לפנים, עיניו הירוקות רכות ורציניות. "אני באמת מאמין שנשים רוצות לצפות בנשים אחרות שמוצאות את אושרן."

כשאני ממצמצת אליו בתשובה, משהו בדם שלי מצטנן. "זאת אמירה כל כך נחמדה, אז למה זה נשמע אירוני כשאתה אומר את זה?" הוא נראה נחרד לרגע, והבעת פניו משתנה. "אני – לא, אני באמת מתכוון לזה."

אני דוחפת את כיסאי וקמה. "תודה שהקדשת לי את זמנך. אני לא מעוניינת."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן